పతివ్రత

గది చల్లగా వుంది. మది చల్లగా వుంది. అసలు వాతావరణమంతా ఎంతో హాయిగా, ఆహ్లాదకరంగా వుంది. అతి ఖరీదయిన విదేశీమద్యం అందమైన పద్యంలా చల్లగా, వెచ్చగా, మెత్తగా, మత్తుగా నన్ను కమ్ముకుంటోంది. ప్రపంచమంతా కొత్త అందాలతోనూ, కొండంత వెలుగుతోనూ నిండిపోయినట్టుగా అనిపిస్తోంది.

అప్పుడు సింగపూర్లో అత్యంత విలాసవంతమైన ఒక హోటల్లో, పదహారో అంతస్తులో వున్న ఒక డీలక్స్ 'సూట్'లో వున్నాను. రేయి ఇంకాలేతగానే వున్న ఆ సమయాన నేనంత హాయిగా వుండటానికి కారణం వుంది. అంతకు కొద్ది గంటల క్రితమే దాదాపు ఇరవై కోట్ల రూపాయల విలువగల వ్యాపారవ్యవహారాన్ని విజయవంతంగా ఫైనలైజ్ చేశాను.

దేశవ్యాప్తంగానే కాక విదేశాలతో కూడా వ్యాపారసంబంధాలు గల ఒక పెద్ద మందుల తయారీ సంస్థలో చాలా పెద్ద పదవిలో వున్నాను నేను; జీతభత్యాలన్నీ కలిసి నెలకి యాభై వేలరూపాయిల దాకా ముడతాయి. పీవీ నరసింహారావు పుణ్యమా అని, మన్మోహన్ సింగ్ పుణ్యమా అని, వారు ప్రవేశపెట్టిన ఆర్థిక, పారిశ్రామిక 'సంస్కరణల' పుణ్యమా అని, మా కంపెనీ వ్యాపారం మూడు పువ్వులూ ఆరు కాయలుగా సాగుతోంది. మూడేళ్ళ క్రితం కేవలం ఆరవైకోట్ల రూపాయిలున్న టర్నోవర్, ఈ ఏడాది రెండు వందల కోట్ల రూపాయలకి చేరబోతోంది. కంపెనీ ఇంతగా ఎదగడంలో– మా మందుల నాణ్యత, వాటికున్న గిరాకీలతో పాటు నా ప్రతిభాసామర్థ్యాల పాత్ర కూడా చాలా వుంది. ముఖ్యంగా విదేశాల్లో వ్యాపార లావాదేవీలు నడపడంలో నన్ను మించినవాడు మరొకడు లేడని మా కంపెనీ అధిపతులకీ తెలుసు. అందుకే నేను నోరు విప్పి అడక్కుండానే, నా జీతభత్యాలు కనీసం మరో పాతిక శాతం పెంచాలని కంపెనీ యాజమాన్యం ఇటీవలే నిర్ణయించింది.

ఇవ్వాళ ఫైనలైజ్ చేసిన డీల్ గురించి ఇంతకు ముందే ఇండియాకు ఫోన్ చేసి, మా చైర్మన్‌తో చెప్పాను. ఆయన ఆనందంతో ఉబ్బి తబ్బిబ్బయిపోయాడు.

నన్ను పొగడ్తలతో ఆకాశానికెత్తేశాడు; మరో నాల్రోజులుండి రా; నీ యిష్టమొచ్చిన చోటికి వెళ్ళు; నీ యిష్టమొచ్చినప్పుడు రా...!" అన్నాడు. ఈ విజయానందాన్ని నా యిష్టమొచ్చిన రీతిలో 'సెలిబ్రేట్' చేసుకోమని కూడా అన్నాడు.

ఆ సంగతి నాకెవరూ చెప్పనక్కర్లేదు. అవసరమైనప్పుడు అహోరాత్రులు అర నిమిషం విశ్రాంతి లేకుండా పనిచేయ్యటంతోపాటు – అవకాశం వచ్చినపుడు ప్రతిక్షణమూ 'ప్రత్యేకమైన' ఆనందాలతో హాయిగా గడపడం కూడా నాకు తెలుసు. ఇదిగో ఇప్పుడలాంటి ప్రయత్నంలోనే వున్నాను.

ఏ దేశంలో, ఏ ప్రాంతంలో, ఏ హోటల్లో ఎటువంటి 'ప్రత్యేక' సౌకర్యాలూ, సుఖాలూ దొరుకుతాయో నాకు తెలుసు.

సింగపూర్ నాకు కొత్త కాదు. ఈ హోటలూ కొత్త కాదు. సిబ్బందిలో కనీసం సగం మంది నన్ను గుర్తుపడతారు; గౌరవిస్తారు. అయితే ఇప్పుడో చిన్న ఇబ్బంది వచ్చింది. ఈ రాత్రి నా ఆనందాన్ని పెంచుకోడానికీ, నా పడక పంచుకోడానికీ నేను కోరిన విదేశీ 'సరుకు' దొరకలేదు. విదేశాల్లో వుండగా దేశవాళీ అందగత్తెలూ, మన దేశపు మదవతులూ నాకెందుకో రుచించరు. కానీ ఇవ్వాళ ఈ హోటల్ వాళ్ళు చేతులెత్తేశారు. ఏదో ఇంటర్నేషనల్ కాన్ఫరెన్స్ కొచ్చిన మూడు వందల మంది ప్రతినిధుల్లో దాదాపు సగం మంది ఆ హోటల్లోనే దిగారు. అందువల్ల 'డిమాండ్' పెరిగి, 'సరుకు' తరిగింది. ఇవ్వాల్టికేదో విధంగా అభిరుచులూ, ఇష్టాయిష్టాలూ సవరించుకోవాలి; సర్దుబాటు చేసుకోవాలి, తప్పదు!

అప్పటికి గంటన్నర క్రితమే తాగడం ప్రారంభించిన విదేశీ విస్కీ ప్రభావంతో అన్ని సర్దుబాట్లకీ నా మనసు సమాయత్తమౌతుండగా, ఎప్పుడెప్పుడన్న ఆరాటం అధికమౌతుండగా అప్పుడొచ్చిందా అమ్మాయి నా గదిలోకి. ఆమెతో పాటు వచ్చిన కమ్మటి పరిమళం గది నిండా వ్యాపించింది.

లోపలికి రాగానే తలుపు మూసి, చేతిలో వున్న బ్యాగ్ టేబిల్ మీద పెట్టి "గుడీవినింగ్ సర్..!" అంటూ మెత్తగా నవ్వుతూ నా దగ్గరకొచ్చి నిలబడింది. ముందుకు చాచిన నా చేతినీ, నా కనుసైగల్నీ అందుకుంటూ సోఫాలో నా పక్కనే కూర్చుంది.

ఆడవాళ్ళ వయసు – ముఖ్యంగా ఇటువంటి 'వృత్తి'లో వున్నవాళ్ళ వయసు అంచనా వెయ్యటం అంత తేలిక కాదు. పైపై మెరుగులూ, అతికించుకునే అందాలూ

ఎక్కువగా వుంటాయి, కాని ఈ అమ్మాయిలో అటువంటి నకిలీ అందాలు కనబడ్డం లేదు, బ్లూకలర్ జీన్ పాంటు తొడుక్కుని, టీ షర్టు అందులో టక్ చేసింది; పొట్టిగా కత్తిరించిన జుట్టు దుబ్బులా విరబోసుకోకుండా అనువుగా, అందంగా దువ్వుకుంది; ముఖానికి చాలా స్వల్పంగా మేకప్ వుంది. మెళ్ళో ఓ సన్నటి గొలుసుంది; చేతికి సాధారణమైన గడియారం వుంది. చెవులకి మరీ చిన్నవీ, మరీ పెద్దవీ కాని రింగులున్నాయి, పెదాలకి పూసుకున్న లేత గులాబి రంగు లిప్ స్టిక్ చెదరకుండా సన్నటి చిరునవ్వుంది.

ఆమె వయసు ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ ముప్ఫయ్యేళ్ళకి మించటానికి వీల్లేదని అంచనా వేశాను. నాదీ, ఆమెదీ ఒకటే దేశమని గ్రహించడానికి నా కాట్టే సమయం పట్టకపోయినా, ఆమె స్వరాష్ట్రం కేరళ అనీ, ఆమె భర్త హైదరాబాద్‌వాడనీ, అతనింకా అక్కడే వున్నాడనీ, సుమారు మూడేళ్ళనించీ ఆమె సింగపూర్లో వుంటూ ఒక పెద్ద ఆస్పత్రిలో నర్స్‌గా పనిచేస్తోందనీ తెలుసుకోటానికి నా తెలివితేటలూ, వాక్చాతుర్యమూ, రెండు మూడు గంటల సమయమూ వినియోగించవలసి వచ్చింది.

ఇటువంటి సందర్భాల్లో సమయం 'వృథా' కావటమూ, అనవసరమైన మాటల్లో 'ఆలస్యం' చెయ్యటమూ ఎవరికీ ఇష్టముండదు; 'కస్టమర్ల'తో తమ వూరూ, పేరూ కూడా సరిగా చెప్పని ఇటువంటి ఆడవాళ్ళు, తమ వివరాలు చెప్పడానికి అసలే ఇష్టపడరు; కాని ఈ అమ్మాయి ఎందుకోగాని అందరిలాంటి దనిపించటంలేదు. అందంలోనే కాదు – ఆమె మాటలో, చూపులో, స్వచ్ఛమైన ఆమె నవ్వులో, అసలామె ప్రవర్తన లోనే 'ఏదో అపూర్వమైన ఆకర్షణ, అరుదయిన నిజాయితీ వున్నట్టు నాకనిపిస్తోంది. పైకి కనిపించే అందాలకన్నా ఎంతో అందమైన, గొప్పదైన మనసు ఆమెకుందని నాకెందుకోగాని అనిపిస్తోంది. అన్నట్టు ఆమె పేరు మేరీ!

★★★

మరో రెండు రోజులు నేను సింగపూర్లోనే వున్నాను; ఎప్పుడు ఏ దేశమెళ్ళినా, అక్కడ దొరికే బట్టలూ, ఎలక్ట్రానిక్ వస్తువులూ, కాస్మెటిక్స్, బొమ్మలూ, ఇంటి అలంకరణకీ, వంటింటి వాడకానికీ పనికొచ్చే సామగ్రి సైతం కొని, సూట్‌కేసుల నిండా నింపుకుని రావడం నా కలవాటు. ఈ సారి కూడా పెద్ద లిస్టే ఇచ్చింది మా ఆవిడ; జేబు నిండా డబ్బుండాలే గాని సింగపూర్లో దొరకని వస్తువంటూ వుండదు.

ఇండియాకి తిరుగు ప్రయాణం కట్టే ముందు రోజున నాతోపాటు షాపింగ్‌కి రమ్మని మేరీని ఆహ్వానించాను. నాకు తోడుగా వుంటుందనే కాక, ఆ అమ్మాయి

కేదయినా మంచి 'గిఫ్ట్' కొనిద్దామనే ఆలోచన వుంది. హోటల్లో నా గది కొచ్చిన రెండు రాత్రులూ కూడా ఆమె "ఫీజు"కి అదనంగా నేనివ్వ బోయిన 'టిప్' వద్దని మర్యాదగానే తిరస్కరించింది 'మరబొమ్మలా కాకుండా మనిషిగా చూశారు; ఒక స్నేహితురాలిగా చూశారు... నాకంతేచాలు' అంది.

ఒక షరతు మీద నాతో షాపింగ్‌కి రావటాని కంగీకరించింది మేరీ, షాపింగ్ కార్యక్రమం ముగిశాక తనుండే చోటికి వెళ్ళి తనతోపాటు భోంచెయ్యాలంది. తనే వండిపెడ్తానంది. ఏదైనా మంచి రెస్టారెంట్‌కి తీసుకెళ్ళి, ఆమె కోరినవన్నీ తినిపించాలనే ఉద్దేశంతో వున్న నేను, చివరికి ఆమె కోరిన ప్రకారమే వెళ్ళక తప్పలేదు.

★ ★ ★

ప్రపంచంలోని ప్రముఖ వ్యాపారకేంద్రాల్లో ఒకటిగా ఎదిగిపోయిన సింగపూర్ మహానగరంలో, ప్రపంచంతో పాటు ఎదగలేకపోయిన సామాన్యులు నివసించే ఒక ప్రాంతానికి నన్ను తీసుకెళ్ళింది మేరీ. ఆమె అద్దెకుండే ఫ్లాట్ కూడా సామాన్యంగానే వుంది. ఆ ఒకటిన్నర గదుల్లో అర గది ఆమె వంటిల్లు కాగా, లివింగ్ రూమ్, బెడ్ రూమ్, డ్రెస్సింగ్ రూమ్, అన్నీ కలిపి ఒక చిన్న గది మాత్రమే. కాని అందులోనే ఒక చిన్న సోఫా, ఒక మంచం, ఒక డ్రెస్సింగ్ టేబిల్, మరికొన్ని సామాన్లూ అందంగా, పొందికగా సర్ది వున్నాయి. గది శుభ్రంగా వుంది. ఒకవైపు గోడ మీద ఏసు క్రీస్తు, మేరీ మాతలతో మాటు అయ్యప్ప, ఏడుకొండలవాడూ కూడా ఎక్కి కూచున్నారు, అదేమిటా అని ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్న నాతో – "మా అమ్మ మలయాళీ క్రిస్టియన్; మా నాన్న ఆంధ్రా నుంచి ఉద్యోగరీత్యా కేరళ వచ్చి, మా అమ్మని ప్రేమించి పెళ్ళి చేసుకున్నాడు. ఆయన హిందువు. అంచేత మా ఇంట్లో ఎవరి మతం వాళ్ళదయినా అందరమూ కలిసి చర్చికి వెళ్ళేవాళ్ళం: గుడికీ వెళ్ళేవాళ్ళం"– అని నవ్వింది మేరీ. టేబిల్ మీద వున్న ఒక ఫోటో తీసి నా చేతికిస్తూ – ''మా వారు'' అంది మెరిసే కళ్ళతో. అది వాళ్ళ పెళ్ళి ఫొటోలా వుంది. అందులో కనిపించే మేరీ మొగుడు నాకేమీ నచ్చలేదు 'కాకి ముక్కుకి దొండ పండు' అన్నట్టుగా వుంది వాళ్ళ జంట. ఆ మాటే అనేశాను, ఆమె ఏమనుకుంటుందోనన్న ఆలోచనయినా లేకుండా.

మరోసారి మధురంగా నవ్వింది మేరీ. ''మాది కూడా ప్రేమవివాహమే... నర్స్ ట్రైనింగ్ కోసం నేను హైద్రరాబాద్‌లో వుండగా ఆయన్తో పరిచయమైంది; ఒక ప్రయివేటు కంపెనీలో చిన్న ఉద్యోగం చేసేవాడు.." అంది.

"ఇప్పుడు చెయ్యటం లేదా?"

"లేదు... ఈ మధ్య జబ్బు చేసి మానేశాడు..."

"ఏం జబ్బు...?"

నా ప్రశ్నకి వెంటనే సమాధానం చెప్పలేదు మేరీ, అప్పటిదాకా ఆనందంగా వెలుగుతున్న ఆమె మొహం క్రమంగా కళ తప్పింది. బయటికి కక్కనూ లేని, మింగనూ లేని ఏదో బాధ ఆమె గొంతు కడ్డం పడుతోంది. కాస్సేపటికి తమాయించుకుంది - "పోన్లెండి. ఇప్పుడు ఆ కథంతా ఎందుకు? నా సొదంతా వింటూ కూర్చుంటే మీ మూడ్ కూడా చెడుతుంది... వద్దులెండి.." అంది.

నిజమే. ఈ రాత్రి ఒక్కటే నాకు మిగిలింది. ఈ రాత్రి ఈ ఇరుకు గదిలోనే గడపటమా, భోజనమయ్యాక మేరీని మళ్ళీ హోటల్‌కి తీసుకెళ్ళటమా అన్న ఆలోచనలో వున్నాను. ఇప్పుడీ అమ్మాయి వ్యవహారం చూస్తే, ఏదో ఏడుపు కథ వినిపించేట్టుగా వుంది. అయినా పైకి మాత్రం- "ఫర్వాలేదు మేరీ. చెప్పు.. యూ ఆర్ మై ఫ్రెండ్ నౌ.. నీ విషయాలు వినాలన్న ఆసక్తి నాకూ వుంది.. చెప్పు".. అన్నాను.

అప్పటికే చీకటి చిక్కబడింది. మేరీ లేచి లైటు వెలిగించింది. నేను కూర్చున్న సోఫా వంట గది గుమ్మానికి దగ్గరగా లాగి, వంట ప్రయత్నాలు ప్రారంభించింది. ఫ్రిజ్‌లోంచి 'కోక్' తీసి, గ్లాసులో పోసి నా చేతికిచ్చింది "సారీ సర్. నా యింట్లో హాట్‌డ్రింక్స్ వుండవు. నేను తాగను. నా చేత్తో ఎవరికీ ఇవ్వను" అంది క్షమాపణ చెబుతున్నట్టుగా. అలాంటప్పుడు 'మందు' లేకపోవడం నా కిబ్బందిగానే వుంది. ఈ రాత్రి కింక మందూ లేదు. మంచి విందూ లేదు. ఈవిడ ఏం వండుతుందో, ఏం పెడుతుందో అనుకుంటూ, నా అసంతృప్తినీ, అనుమానాన్నీ ఆమె గమనించకుండా జాగ్రత్త పడుతూ - "ఫర్వాలేదు.. నో ప్రోబ్లెమ్.." అన్నాను.

"మీకు మందివ్వలేకపోయినా మంచి భోజనం పెడతాన్లెండి. ఐ యామే గుడ్ కుక్..!" అంది మేరీ నవ్వుతూ.

ఆ తర్వాత మా సంభాషణ కొంతసేపు దేశవిదేశాల వంటకాల గురించీ, ముఖ్యంగా ఆంధ్ర, కేరళ ప్రాంతాల వంటల గురించీ సాగింది. అటు తిరిగి, ఇటు తిరిగి మళ్ళీ ఆమె కుటుంబవ్యవహారాల వేపే మళ్ళింది; వంట చేస్తూనే తన కథ కొనసాగించింది మేరీ.

"పెళ్ళయ్యాక రెండు మూడేళ్ళు మా సంసారం హాయిగానే గడిచింది.. వెంట వెంటనే ఇద్దరు పిల్లలు పుట్టారు. ఒక బాబు, పాప. బాబు అచ్చం ఆయన పోలికే. ఎలా అయ్యిందోగాని ఆయనకి తాగుడు అలవాటయింది. దానికితోడు పేకాట కూడా. ఆయనకొచ్చే జీతం ఆయన ఖర్చులకే చాలేది కాదు. నా జీతంలోంచి కూడా తీసుకునేవాడు. నేనప్పుడు 'ఉస్మానియా'లో పనిచేసేదాన్ని. అటువంటి పరిస్థితుల్లో మా అత్తమామలు కూడా వచ్చి మా పంచనే చేరారు. వాళ్ళకి మా ఆయనొక్కడే కొడుకు. అప్పటికీ ఆయన తాగుడు, పేకాట మాన్లేదు. నేనెంత మొత్తుకున్నా లాభం లేకపోయింది. నా ఒక్కదాని సంపాదనతో ఇల్లు గడవటం కష్టమైపోయింది.. అప్పులు చెయ్యక తప్పలేదు. అవసరాలతోపాటు అప్పులు పెరగడం తప్ప చేసిన అప్పులు తీర్చే మార్గం లేకుండా పోయింది. అటువంటి దశలో ఒక స్నేహితురాలి సహాయంతో నాకిక్కడ ఉద్యోగం దొరికింది. నేనొక్కదాన్నీ ఇక్కడికొచ్చి ఉద్యోగం చెయ్యటం మా ఆయనకీ ఇష్టం లేదు, మా అత్తమామలకీ ఇష్టం లేదు. కాని ఏం చేస్తారు? వాళ్ళకీ డబ్బు కావాలి. నాకక్కడ వచ్చే దానికంటే ఏడెనిమిది రెట్లు ఎక్కువ జీతం ఇస్తున్నారిక్కడ. తమ అవసరాలు తీరతాయని వాళ్లొప్పుకుంటే, నాలుగేళ్ళు కష్టపడితే అప్పులు తీరతాయనీ, నా సంసారం చక్కబడుతుందనీ నేనాశపడ్డాను. అన్ని అలవాట్లూ మానుకుంటాననీ, నేను పంపే డబ్బుతో అప్పులన్నీ తీర్చేసి మిగిలింది బ్యాంకులో వేస్తాననీ మా ఆయన ఒట్టేసి చెప్పారు.. నమ్మాను. ఆయన్ని వదిలి, ముక్కుపచ్చలారని బిడ్డలిద్దర్నీ కేరళలో నా తల్లిదండ్రుల దగ్గర వదిలి, గుండె రాయి చేసుకుని ఇక్కడికొచ్చాను. కొన్నాళ్ళు అంతా సవ్యంగానే సాగుతున్నట్టనిపించింది. నా కనీసావసరాలకి పోను మిగిలిన జీతమంతా పంపేదాన్ని. మా ఆయన తాగుడు మానలేదనీ, ఆఫీసుకు సరిగా వెళ్ళకపోవటంచేత వున్న కాస్త ఉద్యోగమూ ఊడిందనీ నాకు కొంత ఆలస్యంగా తెలిసింది.

"నేను పంపిన డబ్బు అందిన విషయం తప్ప మిగతా వివరాలేమీ తెలియటం లేదు నాకు. ఆయన రాసే ఉత్తరాలూ తగ్గాయి. అందులో రాసే విషయాలూ తగ్గాయి. అసలు అక్కడేం జరుగుతోందో అర్థంకావటం లేదు. ఇక లాభం లేదనుకుని నెల రోజులు సెలవు తీసుకుని ఇంటికెళ్ళాను. వెళ్ళినదాన్ని మళ్ళా మూణ్ణెల్లవరకూ వెనక్కి రాలేకపోయాను."

"నేను వెళ్ళేసరికి మా ఆయన తాగుడు మానేశాడు. మానకపోతే మరింక బతకవని డాక్టర్లు చెప్పారట. ఆయన తాగుడు మానేసినందుకు అనందించే

అవకాశం నాకు దొరకలేదు. ఆయన కిడ్నీస్ రెండూ చెడిపోయాయనీ, కొద్ది రోజులు మందులతోనూ, డయాలిసిస్‌తోనూ గడిచినా, బతికి బయటపడాలంటే మూత్రపిండాల మార్పిడి ఒక్కటే మార్గమనీ కూడా చెప్పారట డాక్టరు. ఆ వార్త విని నేను కుంగిపోయాను. కుమిలిపోయాను. ఆయన మీద అప్పటి వరకూ వున్న కోపమంతా పోయింది. చిక్కి, సగమైపోయి మంచానికంటుకుపోయిన నా భర్తని చూస్తే నా గుండె తరుక్కుపోయింది."

వంట పూర్తయింది; రెండు వైపులా రెండు కుర్చీలు మాత్రమున్న చిన్న డైనింగ్ టేబిల్ మీద ప్లేటూ, గ్లాసులూ, తను చేసిన వంటకాలూ సర్దుతోంది మేరీ. ఆ పని పూర్తయ్యాక – "వడ్డించమంటారా, ఇంకా స్సేపు ఆగుతారా..?" అని అడిగింది.

"నీ యిష్టం. ఐయామ్ నాటినే హ్రీ.." అన్నాను.

"ఒక్క నిమిషం. ఇప్పుడే వస్తాను." అంటూ బాత్ రూమ్‌లోకి వెళ్ళి మొహం కడుక్కు వచ్చింది మేరీ; ఎంత అవుకున్నా ఆగని కన్నీటి వెల్లువ నాకు కనబడకుండా వుండేందుకే ఆమె బాత్ రూమ్‌లోకి వెళ్ళిందని కాస్త ఆలస్యంగాగాని నా కర్థం కాలేదు.

నిజంగా బాగా వంట చేసింది మేరీ; ఒకటి రెండు మలయాళీ వంటకాలు కూడా చేసింది; కొసరి కొసరి వడ్డిస్తూ, ఏదీ వదలకుండా తినిపించింది. తను మాత్రం వూరికే కెలకడం తప్ప, తనివితీరా తినలేదు. తింటున్నప్పుడు ఎవరమూ ఎక్కువగా మాట్లాడలేదు.

మిగిలిన కథ త్వరగానే ముగించింది మేరీ. ముగింపు నేనూహించినంత బరువుగా గాని, ఆశ్చర్యకరంగా గాని ఏమీ లేదు. అటువంటి పరిస్థితుల్లో సగటు భారత నారీమణి ఏం చేస్తుందో మేరీ కూడా అదే పని చేసింది. అన్నేళ్ళు తను కూడబెట్టింది కాక తలతాకట్టు పెట్టి, దొరికిన చోటల్లా అప్పులు తెచ్చి భర్తకి మూత్రపిండాల మార్పిడి చేయించింది. అతగాడి బంధుమిత్రుల్లో 'దాత' లెవరూ దొరక్క, డబ్బిచ్చి కొనేతాహతు లేక, తనదే ఒక కిడ్నీ ఇచ్చింది. ఖర్చు తడిసి మోపెడయినా, ఆపరేషన్ విజయవంతంగా జరిగింది.

"మేజర్ ఆపరేషన్ గనక ఆయన్తోపాటు నేనూ చాలా రోజులపాటు అక్కడే వుండి విశ్రాంతి తీసుకోవలసి వచ్చింది. కొన్నాళ్ళు ఇద్దరమూ వెళ్ళి కేరళలో మా అమ్మానాన్నల దగ్గరున్నాం; ఆయన మళ్ళీ మామూలు మనిషయ్యాడు. ఇదంతా జరిగి ఒక ఏడాది కావస్తోంది.

"సంతోషంగా తిరిగొచ్చి డ్యూటీలో చేరానుగాని, అప్పుల మాట తల్చుకుంటే అన్నం సయించలేదు. కంటి మీద కునుకు రాలేదు. ఆస్పత్రిలో నాకొచ్చే జీతం ఏ మూలకీ చాలటం లేదు. అటువంటి పరిస్థితుల్లో సుమారు ఆర్నెల్ల క్రితం నాతో పనిచేసే ఒక నర్సు నాకీ మార్గం చూపింది. మరో మార్గం లేక అప్పట్నించీ కొన్ని పెద్ద హోటళ్ళలో మీబోటి పెద్దవారికి నా వొళ్ళమ్ముకోవటం ప్రారంభించాను. ఇప్పుడు నా 'ఆదాయం' బాగానే వుంది. మరో ఏడాది కష్టపడితే అప్పులు తీరతాయి. ఈ లోగా ఇక్కడి ఆస్పత్రిలో నా కాంట్రాక్టు గడువూ ముగుస్తుంది."

"ఇండియా తిరిగి వెళ్ళేసరికి అప్పులు తీర్చగా కాస్తో కూస్తో నా దగ్గర డబ్బు మిగులుతుంది. నాకున్న అనుభవంతో ఏదో ఒక ఆస్పత్రిలో ఉద్యోగం దొరుకుతుంది. మీబోటి వారెవరయినా కనికరిస్తే మా ఆయనక్కూడా మళ్ళీ ఏదో చిన్న ఉద్యోగం దొరక్కపోదు. ఆ తర్వాత నా బిడ్డల్ని నేను తెచ్చుకుని ఎప్పటికైనా సరే, ఎక్కడో ఒక చోట ఎంత చిన్నదైనా సరే, ఒక ఇల్లు ఏర్పాటు చేసుకోగలిగితే చాలు. నా భర్తతో, నా బిడ్డలతో కలిసి మళ్ళీ వెనకటిలా వుండగలిగితే చాలు..!"

ఇప్పుడామె కళ్ళలో గతం తాలూకు వెతల జాడలేదు. రేపటి గురించి కంటున్న కమ్మటి కలల వెలుగులున్నాయి.

మరో గంట తర్వాత – నేను హోటల్కి తిరిగి వచ్చే ముందు నాకు వీడ్కోలు చెబుతూ – "నాకో చిన్న సహాయం చెయ్యండి. ఈ మధ్య మళ్ళీ మావారి దగ్గర్నించి ఉత్తరాలు సరిగా రావటంలేదు. అడ్రసిస్తాను. ఆయనెలా వున్నారో ఏమిటో కాస్త కనుక్కోండి. జాగ్రత్త! మా ఆయనా, మా అత్తమామలూ అసలే అనుమానపు మనుషులు. ఇక్కడ నా విషయాలు ఏ మాత్రం తెలిసినా కొంప మునుగుతుంది!" అని అడిగింది మేరీ. వీలైతే తన భర్తకి ఎక్కడయినా చిన్న ఉద్యోగం ఇప్పించమని కూడా అర్థించింది.

అలాగేనన్నాను; అదెంత పని అన్నాను.

★ ★ ★

సంవత్సరానికి మూడు వందల అరవై రోజులూ బిజీగా వుండే బిజినెస్ ఎగ్జిక్యూటివ్‌ని నేను. నా కంపెనీ వ్యవహారాలు తప్ప, నా ప్రమోషను తప్ప, నా ఆస్తులూ, అంతస్తులూ పెంచుకోవడం తప్ప, మిగతా విషయాలేమీ పట్టవు నాకు. పట్టించుకునే

తీరిక కూడా వుండదు. అందుకే మేరీ విషయం గుర్తురావడానికీ, ఆ తర్వాత ఆమె భర్త గురించి ఆరా తియ్యడానికీ దాదాపు ఆర్నెలు పట్టింది నాకు.

మేరీ భర్త బాగానే వున్నాడు. గుండ్రాయిలా తిరుగుతున్నాడు. నాబోటి వాళ్ళ అవసరం లేకుండా అతనే ఏదో చిన్న ఉద్యోగం వెతుక్కున్నాడు. కొత్త ఉద్యోగంతోపాటు కొత్త భార్యని కూడా తెచ్చుకున్నాడు. సింగపూర్లో మేరీ ఏం చేస్తోందో, అంత డబ్బు ఎలా సంపాదిస్తోందో, అతని శ్రేయోభిలాషులు కొందరు అతనికి నమ్మకమైన సమాచారం అందించారు. భర్తనీ, బిడ్డల్నీ వదిలేసి, దేశం కాని దేశంలో వొంటరిగా వుంటూ ఉద్యోగం వెలగబెట్టడమే కాక, అక్కడ అన్నివిధాలా 'చెడిపోయిన' మేరీని ఆమె భర్త, అత్తమామలే కాదు – తల్లిదండ్రులు కూడా క్షమించలేకపోయారు!

నాకు తెలిసిన విషయాలు మేరీకి తెలియపర్చవలసిన అవసరం కూడా లేకపోయింది. ఆ తర్వాత కొద్ది కాలానికే మేరీ – చనిపోయింది ఎయిడ్స్ వల్లనో, 'రీనల్ ఫెయిల్యూర్' (మూత్రపిండాలు చెడిపోవటం) వల్లనో మాత్రం నాకు వివరాలు తెలియలేదు.

O

(ఆంధ్రజ్యోతి సచిత్ర వారపత్రిక దీపావళి ప్రత్యేక సంచిక - 1994)